

[Lindinger.]

den anden, er jo det, der fik folketinget til at gribe ind.

Der er bare én ting ved indkomstpolitik, som jeg har nævnt et par gange herfra, og det er, at den efter min mening – og jeg kan også godt sige CDs mening, vi har jo før været ude for tvivl – bør følges op af en stram pengepolitik, og det er ikke helt sikkert, at det sker. Når man fører indkomstpolitik, bør man sikre sig, at det, som lønmodtageren får, er noget reelt, og dér bruger man jo også udtrykket realløn. Jeg frygter, at man ikke tager højde nok for, at det vil blive tilfældet. Det er meget godt, at man blev enig om lønforhøjelser, men hvad hjælper det, hvis priserne – og det har vi allerede set fra februar til marts og fra marts til april – stiger, for så er der ikke megen fornøjelse ved lønforhøjelserne. Det, det drejer sig om, er, som det er sagt så populært mange gange, ikke, hvad der er i lønningsposen, men hvad man kan få for det, der er i lønningsposen. Derfor er det efter min mening nødvendigt, når landet fører indkomstpolitik, i hvert fald i en periode, hvor der er flertal for at gøre det, at man tager den fulde konsekvens og gennemfører den del af den, der hedder kontrol med omkostningsforløbet.

Vi har rørt ved kronen; det er også noget, forbrugeren kommer til at mærke: 3 pct.s devaluering betyder fordyrelse af importen og dermed fordyrelse af de varer, der sælges i forretningerne. 3 pct.s devaluering betyder også en hjælp for landets eksport, men det er blot noget, der slår igennem væsentlig senere. Det er af yderste vigtighed, at man, i den situation landet er i, holder meget nøje kontrol med omkostningsforløbet, og det kan blive nødvendigt, at der træffes foranstaltninger hertil.

Det næste, jeg vil komme ind på, er pressekonflikten. Det siger sig selv, at man må have den allerstørste sympati med de mennesker, som rammes heraf – det er for den sags skyld os alle sammen – men jeg tænker specielt på typograferne. Det er ikke behageligt at konstatere, at den industrielle udvikling medfører, at ens erhverv faktisk er ved at blive kørt bagud. Vi har oplevet det før, men det gik bare sådan, at samfundet havde lidt lettere ved at sluge det, der foregik. Det er såmænd ikke så længe siden, vi havde godt og vel 1.300 mejerier i dette land, og nu har vi, så vidt jeg husker, godt et par hundrede. Der er adskillige mejeri-

ster, der har været genstand for omskoling, uden at det har lammet landet.

Det er helt sikkert, at det vil ske igen på andre felter, og det, det gælder om, er, at menneskene ikke bliver slaver af denne udvikling, men kontrollerer den. Der er sket det i årenes løb, at arbejdsugen, der for mange år siden var oppe på over 50 timer, gik ned til 48 og nu er kommet ned på omkring 40. Jeg tror også, vi skal længere ned, men det er en udvikling, som bør finde sted i et tempo, der gør det muligt at gennemføre omskoling.

Jeg vil benytte lejligheden, da jeg har tid til det i dag, til at erindre om mine forslag om dannelse af et par ministerier – det ene af dem anser jeg ikke mig selv for bedst egnet til, men alligevel – nemlig et ministerium for fritid, påtvungen fritid, som kædes sammen med idrætten og omskoling af arbejdsløse. Det vil være en gevinst for dette land i de næste år. At det så skal kædes sammen med et ministerium for initiativ, økonomisk planlægning, rationalisering og koordinering, er en anden sag. Det er muligt, der eksisterer nogen, der kan køre foretagendet, men jeg kender ikke de andre i øjeblikket.

Jeg vil gerne have lov at sige noget om formen for de forhandlinger, der finder sted i dette land og for øvrigt også i dette folketing. Vi ser jo gang på gang hele grupper stå op, men når det gælder knallertlovgivningen, ser vi også, at der sker noget tværpolitisk, at man kan stemme forskelligt i de forskellige grupper. Det er et spørgsmål, om ikke alle afstemninger i dette land burde være skriftlige, for der er ingen tvivl om, at der er forskel på menneskers mod til at se tingene i øjnene. Der er nogle, der er bedre til at sige tingene end andre, og dem bliver der måske lyttet lidt mere til – og det er vel heller ikke helt forkert at gøre det – men der er tit under afstemninger en angst hos dem, der stemmer, for hvad de, der har råbt så højt, nu vil sige til det, de stemmer. Det var måske ikke en dårlig tanke, at man – eventuelt ved lovgivning – fik indført, at der i så vigtige spørgsmål skulle være skriftlig afstemning; jeg tror, det ville medføre helt andre resultater af afstemningerne.

Konflikten i dagspressen rammer jo ikke bare dagbladene, langt fra, men utrolig mange andre steder, og da beskæftigelsen er et ømt punkt for mig, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at jeg finder det helt uanstændigt, at denne